

၅၁၆

နည်းနည်းတော့ရိုင်းမယ်

အခန်း(၁)

သတိုးဘိုလ်၏ ခြေလှမ်းတွေသည် အိမ်ကို အမြန်ရောက်ချင်စေဖြင့် လိုတာထက်ပိုပြီး ဇောထန် ၍ နေသည်။ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသော လက်သီးနှစ်ဖက်နှင့် နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုတ်လုမတတ် ဖိကိုက်ထားမိသော ဒေါသတွေသည် မျက်လုံးတွေပေါ်မှာ ပြဿနာတစ်ခုကို မကြောက်မရွံ့ဖန်တီးတော့ မည့် ဟန်တွေက အပြည့်။

လမ်းသွားလမ်းလာများက သတိုးဘိုလ်၏ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲလုမတတ်ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး အံ့သြသူက အံ့သြ၊ မေးငဲ့သူက မေးငဲ့၊ အတင်းပြောသူက ပြော၊ မသိကျိုးကျွံ မမြင်ဟန်ပြုကြ သူများက ပြုနှင့် ခပ်ဝေးဝေးမှ ရှောင်ဖယ်၍ သွားကြသည်။

ဒါတွေအားလုံးကို သတိုးဘိုလ် အာရုံမထား၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း ဂရုမစိုက်၊ လူတွေအားလုံး သည် ကိုယ့်အတ္တကိုယ် ရှေ့တန်းတင်ပြီး လောဘရမ္မက်တွေနှင့် ရှင်သန်နေကြသော အရူးတွေပဲဖြစ် သည်။

ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ရူးနေကြသော လူတွေအားလုံးကို သတိုးဘိုလ် ဂရုမစိုက်၊ အရေးလည်း မထား၊ သတိုးဘိုလ် အရေးထားသည် က ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာပဲဖြစ်သည်။ ဒေါသအလွန် ကြီးပြီး အရာရာကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖြေရှင်းတတ်ပေမဲ့ သတိုးဘိုလ် ရိုးသားသည် ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းအောင် နေသည်။ လူတစ်ဖက်သားကို ဘယ်တော့မှ

မဟုတ်တာ မလိမ်ညာဖူးခဲ့။ ဒါဟာ သတိုးဘိုလ်မှာ ရှိသော ကိုယ်ပိုင်ဂုဏ်ဒြပ်တစ်ခုမို့ လူအဖြစ်ရှင်သန်နေရတာ ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်သန့်ပါ သည် ။

"ဟေ့ သတိုး၊ ဘာတွေဒေါသဖြစ်လာတာတုံး၊ မြေကြီးထဲလည်း ခြေထောက်ကြီး ကျွံဝင်သွားပါ ဦးမယ်ကွာ၊ လာ လက်ဖက်ရည်သောက်မယ် "

စာရေးဆရာကြီး ဦးကြာရိုး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက လှမ်းအော်ခေါ်သည် ။

"နေဦး ဦးကြာရေ၊ မဖြစ်မနေရှင်းရမဲ့ ပြဿနာရှိလို့ ဦးကြာတိုက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်လည်း ကျွန်တော့်လည်ချောင်းထဲ မျိုလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ တောက် "

ပြောရင်း တောက်ခေါက်ပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည် ။ မြန်ချင်လွန်း၍ ခပ်သွက်သွက်လှမ်း နေသော ခြေလှမ်းတွေ ဒီနေ့မှ နှေးနေသလို ။

ပတ်ဝန်းကျင် အတင်းအဖျင်းတွေကြားထဲ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားပါ ရေစုန်ပျောနေရသည့် ပြဿနာ ဒီနေ့မှ တဲ့ ရှင်းခွင့်ရတော့မည်။

သတင်းပို့သော သူငယ်ချင်းမောင်စိုးက ထိုပြဿနာကို သယ်ဆောင်လာပေးခဲ့သူ။

"ကဲ ရှင်ဆန္ဒကို ကျွန်မ ဖြည့်ပေးပြီးပြီမို့ ပြန်တော့ကွယ်"

"ဟာ နေပါဦးကွာ၊ ချယ်ရင်ခွင်ထဲမှာ အသာလေး နှပ်နေချင်သေးတယ်"

ခုတင်ထက်တွင် ချစ်ရည်လူးပြီးတာတောင် အချိန်ဆွဲချင်နေသာ ကိုညိုဦးကို ချယ်ရီမောင် စိတ်မရှည်စွာ အတင်းတွန်းလွှတ်လျက်

"အခွင့်အရေးဆိုတာ ရတိုင်း အသုံးမချသင့်ဘူး၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မက တရားဝင်လင်မယား မဟုတ်ဘူး ၊ အချိန်အခါမရွေး ပတ်သက်ချင်တိုင်း ပတ်သက်လို့ လည်း မရဘူး၊ ကျွန်မမှာ မိသားစုနဲ့ ခုလို အိမ်မှာ ခေါ်ပြီး ရှင်ဆန္ဒကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဖြေရှင်းပေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အခြေအနေကို ပြန်ငဲ့ပေးပါ ဦး"

"ကိုယ်သိပါတယ် ချယ်ရီရယ်၊ ကိုယ်က ချယ်ရီကို အချိန်ပြည့် ချစ်ချင်နေတာကိုးကွ၊ မထူး ပါဘူး ချယ်သားနဲ့ သမီးကို ဖွင့်ပြောပြီး တရားဝင် လက်ထပ်လိုက်ကြရအောင်၊ ကိုယ်လည်း ငွေကြေး ထောက်ပံ့နေတာပဲ သူတို့ အဖေနဲ့ မခြားပါဘူး"

"အဲဒါ သူတို့ သိတာ မဟုတ်ဘူး "

"မသိတာကို သိအောင်ပြောရမှာ က ချယ်ရီအပိုင်းဖြစ်သွားပြီပဲကွာ၊ ကိုယ်တော့ ခုလို ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် မတွေ့ချင်တော့ဘူး၊ လူသိရှင်ကြား လက်ထပ်ချင်ပြီ"

ဇွတ်အတင်း တောင်းဆိုနေသော ကိုညိုဦးကိုကြည့်ပြီး အလိုရမ္မက် ထန်သော အပြုံးကို ပြုံး လိုက်ပြီး"

"ကဲပါ ရှင် အဲလောက်ဆန္ဒရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မ သားသမီးတွေကို ဖွင့်ပြောလိုက်တော့ မယ်"

"ဝုန်း"

အခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဖွင့်လိုက်သော အသံကြောင့် ချယ်ရီမောင် အလန့်တကြား လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ ။

"ဟင် သတိုးဘိုလ်"

သားဖြစ်သူကို ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရ၍ ချယ်ရီမောင် အံ့သြထိတ်လန့် သွားသည် ။ ကိုညိုဦး အိပ်ရာထက်တွင် အဝတ်အစား ဖရိုဖရဲဖြင့်ရှိနေပြီးမှ သတိုးကိုမြင်ပြီး ခုတင်ထက်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ။

"အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတာနဲ့ အဲလိုပဲ စိတ်ထင်တိုင်း ကဲနေကြတော့ တာပဲလား အမေ၊ အခု အမေ ဘယ်လိုလုပ်ရပ်တွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ရော စဉ်းစားမိရဲ့ လား"

ဒေါသတွေမွန်နေသော သတိုးဘိုလ်ကိုကြည့်ပြီး ကိုညိုဦး မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်။ ။ အခန်း ထဲမှ ထွက်ရမလို ဆက်ပဲနေရမလိုနှင့် ယောင်ချာချာဖြစ်နေပြီးမှ ခုတင်ခြေရင်းတွင် ရှိနေသော ဂျင်းဘောင်းတီ ရှည်ကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီး ကမန်းကတန်းဝတ်လိုက်သည်။ ။

"ခင်ဗျားက ရပ်ကွက်ထဲမှာ တော့ လူကြီးလူကောင်းဟန်ဆောင်ပြီး မိန်းမတွေနဲ့ ရှုပ်ဖို့ ဆိုရင် ရှေ့မှာ ဖြတ်သွားတဲ့ ဝါးကားတောင် အပေါက် တွေအများကြီးပါတယ်ဟဆိုပြီး ပြေးလိုက်ပြီး ကမြင်းကြောထမဲ့ လူစား ပဲ"

ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်ပြောဆိုလိုက်သော သတိုးဘိုလ်စကားကြောင့် ကိုညိုဦးမျက်နှာ မဲ့ခနဲ ဖြစ်ကာ ချယ်ရီမောင် မင်းသား ငါ့ကို စော်ကား နေပြီ မင်းဆုံးမ လိုက်လေဟူသော အကြည့်ဖြင့် မျက်ရိပ် လှမ်းပြပြီး အတွင်းခံဘောင်းဘီတိုဝတ်ထားသော ခါးအောက်ပိုင်းကို ဂျင်းဘောင်းဘီဝ

တ်ပြီး ခါးပတ် ပြန်ပတ်နေ၏။

"ဟဲ့သား မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ အဲဒါ အမေနဲ့ လက်ထပ်မဲ့သူ၊ အဲဒါကြောင့် အပြင်မှာ မတွေ့ကြဘဲ အိမ်မှာ တွေ့ကြတာ၊ အဲဒါ မင်းဝင်ပြီး ပြောစရာမလိုဘူး၊ မင်းမှာ ယဉ်ကျေးမှုမရှိဘူးလား၊ သွား ခု အခန်းထဲက ထွက်သွားစမ်း"

"ဘာလဲ အမေတို့ အချစ်ဇာတ်လမ်းက မပြီးသေးလို့ လား၊ မုဆိုးမရဲ့ သားကို ယဉ်ကျေးမှုမရှိဘူး လားလို့ မေးရအောင် ကိုယ့်သားသမီးကို ယဉ်ကျေးအောင် အမေက ဘယ်တုန်းက သင်ပေးခဲ့ဖူးလို့ လဲ၊ ဒီမှာ ဟေ့လူကြီး၊ ခင်ဗျား ခုချက်ချင်း ထွက်သွား၊ မသွားရင် ခင်ဗျားကို ဗီလိန် မှုနဲ့ စခန်းတိုင်လိုက်မယ် နော်၊ အလကား သောက်ရှက်မရှိတဲ့ လူကြီး"

လူကြားမကောင်း အော်ပြောနေသော သတိုးဘိုလ်၏ ဒေါသကို ကိုညိုဦး သိသည် မို့ ပြဿနာ အဖြစ်မခံ၊ ပြဿနာဖြစ်လျှင် ချယ်ရီမောင်နှင့် နီးစပ်ဖို့ ပိုဝေးသွားပေလိမ့်မည်။

"ကဲပါ သားရယ်၊ မင်းကျေနပ်အောင် ဦးလေး ထွက်သွားပါ့မယ်၊ မင်းလည်း မင်းအမေအပေါ် ဒေါသတွေလျှော့လိုက်ပါတော့၊ မင်းငရဲကြီးမှာ စိုးလို့ ဦးက စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ"

ကိုညိုဦး မှန်တင်ခုံပေါ်တင်ထားသော လည်သာပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ဖို့ ဟန် ပြင်ရင်း သတိုးဘိုလ်ကို မျက်နှာချိုသွေးသည် ။

"ကြီးပါစေဗျာ၊ ငရဲကြီးရုံတင် မဟုတ်ဘူး ၊ အဇာတသတ်လို ငရဲချိုးကပ်လည်း ခင်ဗျားအပူ မပါဘူး၊ ခင်ဗျားသာ ဒီအိမ်ကို နောက်ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့ ၊ ခင်ဗျား သောက်ခွက်ကြီးကို ကြည့်ကို မကြည့်ချင်ဘူး"

ပြောလေ ကဲလေ မန်းလေ ပြလေ ဖြစ်နေ၍ ကိုညိုဦး ဘာမှ
ထပ်မပြောတော့ဘဲ သုတ်ခနဲ လစ်သွားတော့သည်။ ။

ချယ်ရီမောင်ပါ သတိုးဘိုလ်ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်
သွား၏။ ဆက်ပြောလျှင် ကိုယ်ပဲ အရှက်ထပ်ကွဲမှာ။ ။

"တောက်"

"ဟာကွာ ကဲ"

"ဝုန်း ဒုန်း ဒုန်း ချလွင်"

ရှက်လွန်း၍ အသိစိတ်တွေ ထိန်းမရဖြစ်ကာ မှန်တင်ခုံပေါ်မှ အလှပြ
င်ပစ္စည်းတွေကို လက်ဖြင့် တိုက်ချလိုက်ပြီး ထိုင်ခုံကိုပါ အရှိန်ဖြင့် ဆော
င့်ကန်လိုက်သည်။ ။

ဒါတောင် သတိုးဘိုလ် ဒေါသက မပြယ်နိုင်သေး။

အခန်း (၂)

"မင်း သိပ်ကိုတရားလွန်တယ် သတိုး၊ မင်းမျက်စိထဲမှာ ငါ့ကို မင်း အမေလို့ ရော မြင်သေးရဲ့ လား"

ချယ်ရီမောင် အမေးကြောင့် သတိုးဘိုလ် မဲ့လိုက်ပြီး

"အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် အမေလို့ ကို မမြင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲက အမေက အမေလို ယောက်ျားတွေနဲ့ ထည်လဲတဲ့ပြီး ရှုပ်တတ်တဲ့ အမေ မဟုတ်ဘူး ၊ သားသမီးတွေကို ရှေ့ကနေ မားမားရပ်ပြီး အနာဂတ်ကို ဖြောင့်ဖြူးအောင် လမ်းပြပေးနိုင်တဲ့ အမေမျိုးဗျ"

ပြောရင်းဖြင့် သတိုး၏ အသံတို့ ငိုသံနှောပြီး တုန်အက်သွားသည် ။

ချယ်ရီမောင်မျက်နှာမှာ သားဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် ညိုမှောင်သွားသလို ရင်ကို မြားအစင်း ပေါင်း ထိုးစိုက်လိုက်သလို နာကျင်ရသည် ။

မင်းတို့ အဖေ ဆုံးပြီးကတည်းက မရှာတတ်မဖွေတတ်လို့ အမေဟာ ယောက်ျားတွေဆီက ပိုင်းလုံးလုပ်ပြီး မင်းတို့ လူလားမြောက်အောင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာရတာပါလို့ ပြောလိုက်ချင် ပေမဲ့ ပြော၍ မထွက်။

"အခုရော အမေက မင်းတို့ ကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နေတဲ့ အမေမျိုး မဟုတ်လို့ လား၊ အမေ့ဘက်က အမေဝတ္ထရား မကျေနပ်လို့ လား၊ မင်း ဘွဲ့ရ ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် အမေက ဘယ်လိုန

ညင်းမျိုးတွေနဲ့ ရှာဖွေပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတော့ မင်းတို့ သိပါတယ်"

"သိတယ်၊ သိလို့ လည်း ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်စိတ်ကုန်တယ်၊ ကိုယ့်အမေကို ဒီလိုဘဝမျိုးရောက် စေပြီးမှ တတ်မြောက်လာမဲ့ ပညာရေးကြီးကိုလည်း မလိုချင်ဘူး၊ ဒီတော့ အမေ့လုပ်ရပ်တွေကို ရပ်တန်းက ရပ်ပါတော့၊ သား အမေ့ကို ရှာကျွေးမယ်၊ ညီလေးနဲ့ ညီမလေးကိုလည်း ပညာဆက်သင် ပေးမယ်"

လက်တွေ့ဘဝထဲကို မဝင်ရသေးဘဲ စီမံကိန်းတွေချနေသော သားဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ချယ်ရီမောင် ဘာကိုမှ ဆန့်ကျင်ပြီး မပြောချင်တော့။

သားဘက်က ကြည့်မယ် ဆိုရင် သားခံစားနေရတာတွေ ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်နေရတာတွေဟာ သားအတွက်တော့ အမှန်တရားတွေပါ။

ချယ်ရီမောင်ဘက်က ကြည့်ရင်တော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မှဆိုးမ ကလေးသုံးယောက်အမေ ဘဝနဲ့ ဘဝကို ဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်ဖို့ မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းဆိုသလို ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး၊ ဘဝရပ်တည်ဖို့ အားကိုးရှာမိသည် ။ ဒါကြောင့် လည်း သားအမိလေးယောက် ခုလို ဟန်မပျက်နေနိုင်နေခြင်းဖြစ်သည် ။ ဒါကို သိနေသော သားက ဘာကြောင့် အမေ့ကို ရင့်သီးရိုင်းပျ နေရသလဲဆိုတာ ချယ်ရီမောင် မစဉ်းစားတတ်တော့။

"ဒီမိသားစု တစ်စုလုံးကို တာဝန်ယူဖို့ ဆိုတာ မင်းအတွက် ပခုံးလေးပါတယ် သားရယ်၊ ဒါကြောင့် အမေ ကိုညှိဦးကို လက်ထပ်လိုက်မယ်၊ သူက စီးပွားရေးတောင့်တင်းရုံတင် မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့မှာ ဆီပွဲရုံတွေက သုံးလေးခုပိုင်တယ်၊ အမေတို့ သားအမိတွေ သူ့အရိပ်မှာ နေလိုက်ရင် မတောင့် မတနဲ့ နေရမယ်"

"တော်စမ်းပါ အမေရာ၊ သား အမေ့ကို စိတ်ပျက်တာ အဲဒါတွေပဲ၊ ဘဝရဲ့ မွန်းကျပ်မှုတွေကို အကြောင်းပြပြီး ထွက်ပေါက်ရှာတိုင်း ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်ဖို့ ကိုပဲ အမေ့စိတ်ကူးတွေက အမြဲတွေ့နေတယ်၊ သား သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ အမေ့လို အမေမျိုးတွေမရှိကြဘူး၊ သားအမေ တစ်ယောက်တည်း ဒီလိုစရိုက်မျိုးတွေ ထွက်နေတာကို သားရှက်တာ၊ ဒါတောင်မှ အမေက အဲယောက်ျားတွေကို မပတ်သက်တော့ပါဘူးဆိုပြီး ခြေတစ်လှမ်းကို နောက်မဆုတ်ဘဲနဲ့ ရှေ့ကိုဆက်တိုး မယ်ဆိုတော့ အရက်သမားတွေလို မသောက်ရမနေနိုင် ဖြစ်နေပြီလား အမေ"

"ဖြန်း"

နောက်ဆုံးစကားက မိဘရင်ဝကို ခြေစုံကန်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရ၍ သားကို နောက်ထပ် အပြစ်မဖြစ်စေလိုတော့၍ ချယ်ရီမောင်လက်က သား၏ ပါးပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ ကျရောက်သွားသည်။

ရုတ်တရက်မို့ သတိုးဘိုလ် ကြောင်သွားသည်။ ။ အမေ သားကို တစ်ခါမှ ထိုသို့ မရိုက်ဖူး၊ ခုတော့ အနာပေါ်တုတ်ကျ၍ နာပြီပေါ့။

"မင်း မိဘကို ကျေးဇူးမဆပ်ရင်နေပါ၊ မစော်ကားနဲ့ ၊ အိမ်ထောင်တစ်ခု၊ မိသားစုတစ်ခုလုံးရဲ့ ဘဝရပ်တည်မှုကို မင်းလို ပါးစပ်ကလေးနဲ့ ပဲပြောပြီး ဖြေရှင်းလို့ ရမယ်ဆိုရင် ငါဟာ မင်းသိပ်ပြီး အထင်သေးရှံ့ချနေတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့မိန်းမတောင် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကောင်းပြီလေ၊ ငါအခု ကိုညိုဦးကို လက်ထပ်မဲ့ကိစ္စကို မေ့ပစ်လိုက်တော့မယ်၊ ဒီတော့မင်း ဒီလကစပြီး ဒီအိမ်ရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို တာဝန်ယူဖို့ ကြိုးစားကြည့်လိုက်ပါ"

သတိုးဘိုလ် မလုပ်နိုင်မှန်းသိသောကြောင့် တမင်ပင် တာဝန်ပေးခဲ့လိုက်ပြီး သတိုးဘိုလ်ရှေ့မှ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

မိခင်၏ နောက်ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး သတိုး မာနမျက်နှာဖြင့် အံတစ်ချက် ကြိတ်လိုက်သည်။ ။

သတိုးအတွက်တော့ ဒါဟာ ဘဝရဲ့ စိန်ခေါ်မှုတစ်ရပ်ဟု တွေးပြီး မိသားစုရှေ့မှာ မားမားရပ်နိုင်ဖို့ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားတွေ မွေးမြူလိုက်သည်။ ။

"သတိုးရေ၊ သတိုး"

အိမ်ရှေ့မှ အော်ခေါ်နေသော ချစ်ဖွေး၏ အသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် အိပ်ရာမှ မနိုးသေးသော သတိုး ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်၍ လာသည်။ ။

"တောက် အိပ်ရတာ ဇိမ်ပျက်တယ်ကွာ"

တစ်ယောက်တည်း ညည်းတွားပြီး ခုတင်ထက်မှ ထလိုက်သည်။ ။ ချစ်ဖွေး အိမ်ခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ။

"ရှစ်နာရီ ထိုးပြီလေကွာ၊ မင်း ခုချိန်ထိ မထသေးဘူးလားဟ၊ သောက်ပျင်းကလည်း ကြီးပါ့"

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပြောမနာ ဆိုမနာ၍ ချစ်ဖွေးပြောတာကို သတိုး ဖြိုပင်မဖြို။

"ငါ ညက အိပ်တဲ့ အချိန်ကိုလည်း ကြည့်ဦးလေကွာ၊ ည သုံးနာရီမှ အိပ်ရတာ"

ချစ်ဖွေး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ။

"ဘာ သုံးနာရီ ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ ညက မင်း ရော်နီတို့ နဲ့ ကလပ်သွားလို့ လား"

"ဟာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ဘော်ဒါတစ်ယောက်ရဲ့ တက္ကစီကို ယူမောင်း နေတာ"

"ဘာလဲ မင်း မိန်းမ ယူတော့မလို့ လား၊ အဲလောက် အသည်းအသန် ရှာနေတာ"

ချစ်ဖွေး ခုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး စပ်ဖြဖြမျက်နှာဖြင့် မေးသည် ။

"ငါ မိန်းမယူဖို့ ငွေရှာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့အမေ နောက်လင် မယူ အောင် ငွေရှာတာကွ ရှင်းပြီလား"

"အယ် အထူးအဆန်းပဲ"

ထိုမျှသာ ပြောပြီး ချစ်ဖွေး ဘာစကားမှ ထပ်မဆိုတော့ပါ။ ဒေါ်ချယ် ရီမောင် အကြောင်းပြ၍ အမှားပါလျှင် သတိုး၏ လက်သီးက သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေ ညှာမည်မဟုတ်။

"မင်း ဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ"

"မင်းအတွက် အလုပ်ရလို့ လာပြောတာ"

"ဟင် ဟုတ်လား ဘာအလုပ်လဲ"

"ဖုန်းဆိုင်မှာ လုပ်ရမှာ ကွာ"

"လစာကရော"

"တစ်လ တစ်သိန်းခွဲ"

"ဟင် နည်းတယ် မလုပ်ဘူး"

"ဟ တစ်လတစ်သိန်းခွဲ နည်းလား"

"နည်းတာပေါ့ ငါ့ညီတွေ ညီမတွေ ကျူရှင်လခ နှစ်ယောက်ပေါင်းရင်တောင် တစ်လ နှစ်သိန်းနီးပါးရှိတာ"

ရင့်ကျက်ဟန်ဖြင့်ပြောနေသော သတိုးကိုကြည့်ပြီး ချစ်ဖွေး မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်။

"မင်း မင်းတော့ ဟုတ်ပါတယ်နော် သတိုး"

"ဟ ငါမဟုတ်လို့ ဘယ်က မကောင်းဆိုးဝါးဖြစ်ရမှာ လဲ"

"အရင်က မင်းနဲ့ မတူလို့ ပေါ့ကွ၊ မင်းရဲ့ မိသားစုအတွက် မင်း ဘယ်အချိန်တုန်းကတည်းက တာဝန်ယူတတ်သွားတာလဲ"

"ငါ ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီလေ၊ ငါ့မိသားစုအတွက် တာဝန်ယူစိတ်ရှိလာတာ အချိန် ကာလ လိုလို့ လား၊ ကဲပါကွာ ငါ အဲဒီအလုပ်ဆိုရင် မကိုက်ဘူးကွ၊ ငါ့ကို တခြားအလုပ်လေး ရှာပေး စမ်းပါကွာ"

ချစ်ဖွေး ခေါင်းကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်ကာ

"ဒီအချိန်မှာ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ မလွယ်ဘူးကွ၊ ရတာလေးကို မှေးလုပ်ထားရင် တခြားအလုပ်ကို ရှာတာ ပိုကောင်းမယ်ကွ"

ချစ်ဖွေးပြောတာလည်း ဟုတ်နေ၍ သတိုးတွေဝေသွားသည်။

"ကိုကို"

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး အလုပ်လုပ်သင့် မလုပ်သင့် စဉ်းစားနေစဉ် အလတ်ကောင် သတိုးဆွေ ဝင်လာသည်။

"ဘာလဲ ညီ"

"မနေ့က ညီမလေးကို ခတ္တာလမ်းထဲက သူရိန်တို့ အဖွဲ့ သင်တန်းက

အပြန် လိုက်နှောင့်ယှက် လို့ "

"ဘာ"

သတိုးဘိုလ် ခုတင်ထက်မှ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်ပြီး ဘာဟု အော်လိုက်သဖြင့် ချစ်ဖွေးပင် လန့်သွားသည်။ ။

"ဒီကောင်တွေက ငါ့ညီမကို လိုက်နှောင့်ယှက်တယ် ဟုတ်လား၊ ဆေးသမား ခွေးသူတောင်းစား တွေ"

မိသားစုကိုထိလျှင် သွေးဆူလွယ်သော သတိုးဘိုလ် ထိုကိစ္စကို ခေါင်းငုံ့ငြိမ်မခံနိုင်။

"တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ၊ ငါ့ညီမကိုများ နှောင့်ယှက်ရတယ်လို့ "

ဒေါသခြေလှမ်းတွေဖြင့် အိမ်အပြင်သို့ ဒရောသောပါး ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။ ချစ်ဖွေးနှင့် သတိုးဆွေ နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။ ။

"ကိုဆွေရာ မင်းအစ်ကို ဒေါသအိုးကွဲအကြောင်းလည်း သိရဲ့ သားနဲ့ ပြဿနာကို သယ်လာ ပေးသေးတယ်"

ချစ်ဖွေး သတိုးဆွေကို ခပ်တိုးတိုး အပြစ်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်တော်လည်း ဘယ်ပြောချင်ပါမလဲဗျာ၊ အစ်ကိုဝင်ပါရင် ဒီကောင်တွေ နောက်ကို မနှောင့်ယှက်ရဲအောင် ပြောလိုက်မိတာပါ"

အစ်ကိုဖြစ်သူအကြောင်းကို သိထားပေမဲ့ မပြော၍ မှ မဖြစ်တာ။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် သတိုးဆွေက ကျောင်းစာကလွဲရင် အစ်ကိုလို မိုက်ရူးရဲမဆန်တတ်။

အခန်း (၃)

သူရိန်တို့ အုပ်စု လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် ထိုင်ပြီး
အော်ကြီးဟစ်ကျယ်စကားတွေ ပြောနေ ကြစဉ် သတိုးဘိုလ် ရောက်လာ
သဖြင့် အားလုံးပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။

"ဟာ အစ်ကို လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦးလား"

သင်းရနံ၏ အစ်ကိုအကြီးဆုံးမို့ သူရိန် တမင်ပင်
ဖော်လန်ဖားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ဟေ့ကောင် မင်းတို့ နားကို လာတာ လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်လို့
လာတာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ မနေ့က မင်း ငါ့ညီမ သင်တန်းကအပြန် လိုက်
နှောင့်ယှက်တယ်ဆို"

တင်းမာသော မျက်နှာထားနှင့် ဘုဆတ်ဆတ်မေးလိုက်သဖြင့် သတိုး
ဘိုလ်၏ ဇေကိုသိထားသော သူရိန် မျက်နှာချိုသွေးကာ

"ကျွန်တော် နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရနံ့ကို ချစ်တယ်လို့ လို
က်ပြောရုံလေး"

"ခွပ်"

"ဟာ ဘလိုင်းကြီးပါလား"

သူရိန်စကားမဆုံးခင်မှာ ပင် သတိုးဘိုလ်၏ လက်သီးက သူရိန်ပါး

ပေါ်ကို အရှိန်ဖြင့် ကျလာ သည် ။ သူရိန်သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ဝရန်းသုန်းကား ထရပ်ကုန်ကြသည် ။

"ဘာလဲ မင်းတို့ ကပါ မိုက်လို့ လား၊ လာကြ ငါ့ကိုလာယှဉ်ကြစမ်း၊ ငါဆိုတဲ့ ကောင်က ဘယ်ကောင်ကိုမှ သောက်ဂရုမစိုက်ဘူးကွ၊ ငါ့ညီမက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ မင်းက ဆေးသမား တန်သလား"

သူရိန် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းမှ စို့ထွက်လာသော သွေးတို့ ကို သုတ်လိုက်ပြီး မဲခနဲ ပြုံးကာ

"ကျွန်တော်က ဆေးသမားပေမဲ့ မိဘတွေက ဂုဏ်သိက္ခာရှိပါတယ်၊ အဖေက အင်ဂျင်နီယာ အမေက ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုသတိုးရဲ့ ညီမကို တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားနိုင်ပါတယ်"

"တော်စမ်း မင်း သောက်ပါးစပ် ပိတ်လိုက်၊ ပါးဖြတ်ရိုက်လိုက်မယ်၊ မင်းမိဘတွေ ဘာကောင်ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းလို ဆေးသမားနဲ့ ငါ့ညီမက လုံးဝမတန်ဘူး ဟေ့ကောင်"

"ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနဲ့ မတန်ဘူးပြောရအောင် အစ်ကို့ညီမက ရော ဘယ်လောက်တန်လို့ လဲ၊ ဘာလဲ ပထွေးတွေထဲက ကြိုက်တဲ့ တစ်ယောက်ကို ပေးစားမှာ မို့ ဥထားတာလား"

သူရိန်သူငယ်ချင်းစကားက လူပုံအလယ်မှာ ရေဇွေးပူနှင့် မျက်နှာကို အပက်ခံလိုက်ရသလို ပူဆင်းသွားပြီး ဒေါသတို့ ပွက်ပွက်ဆူလာသည် ။

"ဟာကွာ ကဲ ကဲ ကဲကွာ"

သူရိန်သူငယ်ချင်းမျက်နှာပေါ်သို့ လက်သီးချက်တွေ ဘယ်နှချက်ဆင့်ပြီး ထိုးသွင်းလိုက်မိသည် မသိ။ လူက အသိစိတ်တွေ လွတ်ထွက်ကုန်သည် ။

"ကိုကို လက်လွန်မယ် တော်တော့၊ တော်ပါတော့ ကိုကိုရာ"

သတိုးဆွေနှင့် ချစ်ဖွေး အတင်းဝင်ဆွဲသည် ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ တွင် ရန်ပွဲဖြစ်သည် ဆိုသည် နှင့် ရပ်ကွက်ထဲမှ လူတွေ ချက်ချင်းဝိုင်း အုံ ကြည့်လာကြသည် ။

"ခင်ဗျားတို့ အဆင့်အတန်းက ဘယ်လောက်မြင့်နေလို့ မတူဘူး မတန်ဘူးပြောရတာလဲ ခင်ဗျား ညီမလို မိခင်အုပ်ထိန်းမှုမရှိတဲ့ သမီးမျိုးကို ကျုပ်သူငယ်ချင်းက စိတ်ဝင်စားတာကို ကန်တော့ပွဲ နဲ့ တောင် လာပြီး ထိုင်ရှိခိုးရဦးမှာ ၊ အသိစိတ်ရှိရင် အချိန်မီ ပြန်တောင်းပန်လိုက်ဗျ"

ပြောတဲ့ သူကလည်း သတိုး အပေါ်စီးမှ ဖိထိုးနေတာတောင် အထိုးခံ နေရင်းမှ ဇွတ်ပြောသည် ။

သတိုးဘဝမှာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းနေပါလျက် နှင့် ခုလိုမျိုး အပြောခံရတာ များ လာတော့ စိတ်တွေဟာ ရင့်သီးသထက် ရင့်သီး၍ လာသည် ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လူမထင်ဘဲ ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာ ပြောဆိုတတ်လာသည် ။ ကိုယ့်ဘဝကို ရွံရှာစက်ဆုပ်၍ လာသည် ။

"မင်းကို ငါသတ်မယ်၊ ငါ့ညီမကို စော်ကားတဲ့ ကောင်"

လက်သီးချက်တွေက ပို၍ မာကျောလာသည် ။

"ဟေ့ကောင် သတိုး တော်ပြီ၊ မင်း ဒီလောက် ဆုံးမရ တော်ပြီပေါ့၊ လက်လွန်သွားမယ်ကွ"

သူရိန်သူငယ်ချင်းက အကြိမ်ကြိမ်အထိုးခံနေရ၍ မြော့နေပြီ၊ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် နှုတ်ခမ်းနှင့် မျက်နှာအနံ့ ဖူးရောင်၍ လာသည် ။

"သား သတိုး တော်ပြီ၊ တော်ပြီ"

မိခင် ပြေးဝင် လာပြီး သတိုးကို ဆွဲသည် ။

"မဆွဲနဲ့ အဲဒါတွေအားလုံး အမေ့ကြောင့် ဖြစ်ရတာဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမတွေ လူပုံအလယ် မှာ ခုလိုမျိုး အပြောခံရတာ အမေ့ကြောင့် "

လှမ်းဆွဲခံထားရသော မိခင်လက်ထဲမှ ဆောင့်ခနဲ ရုန်းထွက်ပြီး ဒေါသတွေက မိခင်ဘက်ကို လှည့်သွားပြန်သည် ။ ရနံ့နှင့် သတိုးဆွေ မိခင်ကို ဘေးမှ ဝိုင်းထိန်းပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူ ပေါက်ကွဲနေတာကို ကြည့်ပြီး အနားမကပ်ရဲ။

ခုမှ ပင် သတိုးဆွေ နောင်တရမိသည် ။ သွေးဆူလွယ်သော အစ်ကိုကို ပြောမိသောအမှားက မိခင်ပါ လူပုံအလယ်မှာ ထပ်ပြီး အရှက်ခွဲခံရပြန်သည် ။

"ကိုကို တော်ပါတော့၊ အမေ့ကို မပြောပါနဲ့ တော့၊ ညီမလေး တောင်းပန်ပါတယ်"

မျက်ရည်လေး တစမ်းစမ်းဖြင့် တောင်းပန်နေရှာသော ညီမလေးကိုကြည့်ပြီး သတိုးဘိုလ် အသိစိတ်တို့ ပြန်ကပ်ကာ အမေ့ကို ရင့်သီးသော စကားလုံးတွေဖြင့် ထိုးနှက်ခြင်း မပြုရက်တော့။

လူပေါင်းများ စွာ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသော လူပုံအလယ်မှာ အမေ ရှက်ရှာပေတော့မည်ဟူသော အသိစိတ်နှင့် အတူ ထိုနေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်တော့သည် ။

ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အမေ။

"မမရေ ကိုသတိုးဘိုလ် လာနေတယ်"

နေမညို စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ဆေးကျမ်းစာအုပ် ဖတ်နေရင်းမှ ဆောင်းလေပြေ၏ အသံ မက်ဆွေချိုပို့သံကြောင့် ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကြားထဲ ဖလင်ပြားလေးညှပ်၍ ထည့်လိုက်ပြီး စာကြည့်ခန်း ထဲမှ ထွက်လာလိုက်သည်။ ။

"ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေပါလား သတိုးရဲ့ "

"မအားလို့ မလာတာပါ နေရာ၊ စိတ်ကတော့ အမြဲရောက်တယ်"

"မမက ကိုသတိုးကို နေ့တိုင်းမျှော်နေတာ၊ မနေ့ကတောင် ကိုသတိုးကြိုက်တတ်တဲ့ ငါးသလဲထိုး ဆီပြန်ဟင်းတောင် ချက်ထား သေးတယ်"

ဆောင်းလေပြေစကားကြောင့် နေမညို မလုံမလဲ ပြုံးလိုက်ပြီး

"တကူးတက ချက်ထားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်မှာ ချက်စားရ င်းနဲ့ ဒီလိုပဲ သတိရသွားလို့ လာရင် ကောင်းမယ်လို့ ပြောမိတာပါ လေပြေရယ်၊ တော်ကြာ ဟိုက အဟုတ်ကြီးထင်ပြီး နားထင် သွေးရောက်သွားပါဦးမယ်"

"ခုမှ ရှက်မနေပါနဲ့ တော့၊ လေပြေ မဟုတ်တာ မပြောဘူးဆိုတာ ငါ သိပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ နင် ဆေးရုံကို မသွားဘူးလား"

"ဒီညနေမှ ဂျူတီဝင်ရမှာ ဟ"

"ငါ လိုက်ပို့မယ်လေ"

"နင်က အားတာကိုး"

"ငါ အခု ဘော်ဒါတစ်ယောက်ရဲ့ ကားကို ညနေပိုင်း မောင်းနေတယ်ဟ၊ နင် တက္ကစီခ သက်သာအောင် ငါ လိုက်ပို့မယ်ပြောတာပါ"

စိတ်ရင်းကောင်းသော သတိုးဘိုလ်ကို နေမညို အမြဲတမ်း အရေးပေးဆက်ဆံတတ်သလို နေမညို၏ အဒေါ်နှင့် ညီမလေးကလည်း သတိုးဘိုလ်အပြင်မှာ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး သွေးသားရင်းလို ချစ်ခင်ကြ၏။

"ညဘက် တက္ကစီမောင်းတာ အန္တရာယ်များ ပါတယ်ဟာ၊ ခုခေတ်က ခရီးသည် ဟန်ဆောင်ပြီး လူပြတ်တဲ့ နေရာကို ကားငှားပြီး ဒရိုင်ဘာဆီက ပါသမျှငွေတွေကို အုပ်စုဖွဲ့ပြီး လုကြတာ၊ လုလို့ မရရင် လူကိုပါ အန္တရာယ်ပေးတာဟ"

နေမညို စိုးရိမ်တကြီးပြောနေသောကြောင့် သတိုးဘိုလ်ရင်ထဲမှာ နွေးစိမ့်သွားသလို ခံစားလိုက် ရသည် ။ သွေးရင်းသားရင်း မဟုတ်ဘဲ ပူပန်ပေးတတ်သော သူငယ်ချင်း၏ ရင်ထဲတွင် သတိုးဘိုလ်ဆိုတဲ့ လူရမ်းကားက ဘယ်လောက်နက်ရှိုင်းစွာ နေရာရနေပြီလဲ။

"ငါ့ကို စိတ်ပူပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နေ ရာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ မလုပ်လို့ မရဘူးဟ၊ ငါက သားအကြီးဆုံးဖြစ်နေတော့ မိသားစုတာဝန်ကို ငါတစ်ယောက်ယှဉ်ထမ်းမှ ရတော့မှာ ဟ၊ နို့မို့ဆို ငါ့အမေလည်း လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ နာမည်ဆိုးနဲ့ တွင် ကျန်ရစ်မှာ ကို မလိုလားဘူး"

ငယ်ကတည်းက ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေမို့ သူ့အကြောင်းကိုယ့်အကြောင်း ရင်ဖွင့်နေကျဖြစ်၍ ဘာမျှ ထိမ်ချန်ထားခြင်း မရှိကြဘဲ ပွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံကြသည် ။ ဒီအတွက်လည်း အထင်သေးခြင်း၊ ရှုတ်ချခြင်း စကားလုံးများ အစား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖေးမစွာ နှစ်သိမ့်အားပေး ကြသည် ။

"အန်တီနာမည်ဆိုးနဲ့ ကျန်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီနာမည်ဆိုးက မိ

သားစုအတွက် ဘဝကို ရင်းပြီး ပေးဆပ်ခဲ့ရလို့ အန်တီအတွက် ပေးဆပ်
ရကျိုးနပ်မှာ ပါ သတိုးရယ်၊ နင်လည်း အဲဒီအတွက် သိပ်ပြီး ဖိအားတွေ
မပေးပါနဲ့ အန်တီချယ် သနားဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ တကယ်ဆို ပတ်ဝန်း
ကျင်က ရိုက်ခတ်လာခဲ့ရင်တောင် နင်တို့ သားသမီးတွေက ရှေ့ကနေ
မားမားရပ်ပြီး ကာကွယ်ပေးရမှာ မဟုတ်လား"

နေမညို ပြောတာမှန်နေ၍ သတိုး ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်၍ သာ နား
ထောင်နေလိုက်၏။

"ကိုသတိုး လေပြေကို ဒီစာပိုဒ်လေး ရှင်းပြပေးပါလား"

စကားစဖြတ်ပြီး စာရှင်းပြခိုင်းနေသဖြင့် ဓာတုဗေဒစာအုပ်ကို လှမ်း
ယူပြီး ရှင်းပြရမည့် စာပိုဒ်ကို ဖတ်လိုက်သည် ။

"ကိုယ့်အစ်မကို မမေးဘဲနဲ့ ကိုဒေါသအိုးကိုမေး သိလား၊ နင်ညံ့တာ
သူသိရင် နင့်ထိပ်ကို ထုလိုက်လိမ့်မယ်"

"မမက အားတာကိုး၊ ဆေးရုံနဲ့ ဆေးခန်း အချိန်ကုန်၊ အိမ်မှာ ရှိပြန်
တော့လည်း ဆေးကျမ်း စာအုပ်တွေထဲ အချိန်ပြည့် ခေါင်းစိုက်နေပြီး
တော့၊ ညီမလေးကို ဘယ်လိုစာသင်မလဲ၊ သင်ရင်လည်း
ညံ့လိုက်တာဆိုပြီး အပြောအဆိုက ခံရဦးမယ်"

ညီမလေး ပြောတာလည်း မှန်နေ၍ နေမညို ရယ်နေလိုက်သည် ။ မိ
ဘတွေ ဆုံးပြီးကတည်းက ကျန်ခဲ့သည့် လက်ငုပ်လက်ရင်း စည်းစိမ်
လေးတွေကို ခြိုးခြံချွေတာပြီး ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် မနည်း
ကို ကြိုးစားခဲ့ရသည် ။ ဒါမှ သေသွားသော မိဘတွေ၏ ဆန္ဒတွေကို ဖြ
ည့်ဆည်းပေးရာ ရောက်မည်ဟု တွေးပြီး ရည်ရွယ်ချက်အပြည့်ဖြင့် ကြိုး
စားရုန်းကန်ခဲ့သည် ။

ယခု နေမညီဟာ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းအလည်မှာ ဒေါက်တာနေမညီ
ဟု အများက တလေးတစား ဦးညွှတ်ခံရသော အနေအထားကို ရောက်
နေပြီ။

ရေမြင့်လေ ကြာတင့်လေ ဆိုသလို ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်လာမှ
ဝင်ငွေလည်း အတိုက် အလျောက် ရှာနိုင်သလို ညီမလေး၏ ပညာရေးစ
ရိတ်ကိုလည်း လုံလုံလောက်လောက် ထောက်ပံ့ နိုင်ခဲ့ပြီ။ ဒီအတွက် ညီ
မလေးအပေါ် အနီးကပ် ဂရုစိုက်ဖို့ ကျပြန်တော့ နေမညီ အချိန်သိပ် မ
ပေးနိုင် ခဲ့ပြန်။

သတိုးဘိုလ် လေပြည်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် စာရှင်းပြနေသည်
ကိုကြည့်ပြီး နေမညီ ပြုံးလိုက်ပြီး

"နင် ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်နော် သတိုး၊ ငါ ထမင်းပွဲသွားပြင်လိုက်မယ်
"

"စားမှာ ပေါ့ နင့်အိမ်လာရင် ငါ ထမင်းမစားဘဲ ပြန်လေ့မရှိတာ နင်
သိတယ် မဟုတ်လား"

"သိပါတယ် သိပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့လက်ရာကိုတော့ သည်းခံစား
နော်၊ ကြီးကြီး ဥပုသ် ကျောင်းသွားလို့ လေပြေ ချက်ထားတာ"

"ဘယ်သူချက်ချက်ပါဟာ အဓိကက ဆရာဝန်မကြီး နေမညီအိမ်က
ထမင်းဟင်းဖြစ်ဖို့ က အဓိက မဟုတ်လား"

ဘဝနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်မကျေနပ်သော အချိန်ကာလတွေ များ
နေပေမဲ့ နေမညီရှေ့ ရောက်လျှင်တော့ သတိုးဘိုလ်၏ စိတ်ခံစားမှုတို့
သည် အမြဲတမ်း နူးညံ့သိမ်မွေ့နေတတ်သည် ။

နေမညီ အကြည့်တွေ၊ အပြောတွေ ယုတ်စွအဆုံး နေမညီထံမှ သန

ပ်ခါးရနံ့လေးတွေကအစ သတိုးဘိုလ် မက်မက်မောမော တောင့်တနေမိ
တာဟာ အချစ်ဆိုလျှင် သတိုးဘိုလ်ဟာ နေမညိုကို ချစ်နေတာ သေချာ
၍ နေပါပြီ။

သို့သော် ဖွင့်ပြောရဲလားဆိုသော သတိုး ဖွင့်မပြောရက်ပါ။ သတိုးလို
စိတ်ကြမ်းလူကြမ်း ဒေါသသမားတစ်ယောက်က နေမညိုလို နူးညံ့သိမ်
မွေ့ပြီး စိတ်သဘောဖြူစင်တဲ့ ဆရာဝန်မလေး တစ်ယောက်နှင့် ဘယ်လို
မှ မအပ်စပ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိမ်ငယ်စွာ တွေးမိပြီးသား။

အချစ်ဆိုတာ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ အဝေးကနေ
စောင့်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ ခပ်တိတ်တိတ် ချစ်နေရလည်း အချစ်စစ်ပါပဲ။
